

Ἦ ποταμὲ τριπέρατε, δάφνη κοσκινισμένη!
Νίσυρ. || Ποίημ.

Κυές τες δάφνες, πού ἐσκορπίστε | τώρα πλέον δὲν τες
πατεῖ

Δ. Σολωμ., 28. Συνών. βαγιά 2 (βλ. βαγιά 2).
2) Τὸ φυτὸν Νήριον ἢ ροδοδάφνη (Nerium oleander) τῆς
οἰκογ. τῶν Ἀποκυναδῶν (Aprocynaceae), κοινῶς πικρο-
δάφνη, πολλαχ.: Ἄσμ.

Ὅλες οἱ δάφνες, δάφνες κι ὅλες οἱ μαυρομάτες,
ὅλες φιλι μοῦ δῶσαν κι ὅλες με βαλαντώσαν
Πελοπν. (Τριφυλ.)

Γιὰ δὲ μοῦ λές γιὰ νὰ σφαγῶ, τὰ Γρεβενὰ νὰ πάρω,
νὰ πιῶ τῆς δάφνης τὸ νερό, τῆς πικρουλιᾶς τὰ φύλλα
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Ἐσύ 'σαι δάφνη καὶ λυγιά
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ σημ. ἤδη Ἑλληνιστ.
Συνών. λέαντρος, πικροδάφνη. 3) Μεταφ., ἢ
ἐρωμένη Χίος.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. γυν. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δάφνη πολλαχ.
Νταφνή Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Δάφιγη Θράκ. (Μάδυτ.)
Δάφνω Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.)—Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν.,
3,33 Δάφνον Μακεδ. (Γρεβεν. Δρυμ. Κατάκαλ.) Δαφ-
νιὼ τό, Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Σάμ. —Λεξ. Βλαστ.
408 καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δάφνη πολλαχ. Δάφνα
Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Δάφνες Ἄνδρ. Ἰθάκ. Πάρ. Πελοπν. (Τρι-
φυλ.) Σάμ. Σαμοθρ. Μεγάλη Δάφνη Σκυρ. Χοντρή Δάφνη
Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ὅ τῆς Δάφνης τὸ ρέμα Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Δάβνη Εὐβ. (Πασᾶ) Κύπρ. Πελοπν. (Μανιάκ.) Δάβνες Πε-
λοπν. (Παιδεμέν.) Δάμνη Πελοπν. (Τριφυλ.) Δάμνα Πελοπν.
(Τριφυλ.) Δάμνες Εὐβ. (Ὀρ.) Πελοπν. (Ὀλυμπ. Τριφυλ.)

δάφνης ἐπίθ. Κρήτ. (Μουστάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη.

Ὄνομα τράγου, ὡς ἔχοντος ἐν συνδυασμῷ τὰ χρώματα
μέλαν καὶ φαιόν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δάφνης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. κ.ά.

δαφνήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. δαφνήσιους Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ήσιος.

Ὁ ἐκ δάφνης ἐνθ' ἄν.: Πρέπ' νὰ 'χ'ς δαφνήσιου ξύλου
γιὰ τ'ς ζευλὶς Ἀχυρ. Συνών. δαφνέσιος, δαφνίνος.

δαφνί τό, πολλαχ. δαφνὶν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) δαμνὶν
Κύπρ. δάφνι Λεξ. Δημητρ. δάφνι Καλαβρ. (Μπόβ.) δάφνι
Καλαβρ. (Μπόβ.) δάμνι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) δάν-νι
Καλαβρ. (Βουν. Ρουχούδ.) δάν-νι Ἀπουλ. (Στερνατ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη ὡς ὑποκορ. Οἱ παροξύτονοι τύποι
δι' ἀναλογικὸν τονισμόν, βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 400.

1) Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Ἄσμ.

Εἶχε μηλιές καὶ κυδωνιές καὶ δάφνια καὶ μερσίγια
Λεξ. Δημητρ. 2) Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Ἀμπελος ἢ οἰνοφόρος
Κρήτ.—Λεξ. Δημητρ. 3) Εἶδος σταφυλῆς χρώματος κιτρινο-
πρασίνου Β. Κριμπᾶ, Ἑλλήν. Ἀμπελογρ., 25. 4) Μετων., τὸ
τρελλοκομεῖον, ἐκ τοῦ τοπωνυμίου πλησίον τῶν Ἀθηνῶν
ἐνθα τὸ γνωστὸν Ψυχιατρεῖον πολλαχ.: Φρ. Τὸν ἐκλείσαν 'ς
τὸ Δαφνί. Εἶναι γιὰ τὸ Δαφνί πολλαχ. Ὁ φτοῦνος φτοῦ τὸ
τρανάει τὸ πετσάκι του καὶ θὰ καταδήσῃ 'ς τὸ Δαφνί (τὸ
τρανάει τὸ πετσάκι του = ἀντανίζετα) Πελοπν. (Παιδε-
μέν.) 5) Ἐπιθετ., ἐπὶ προβάτων, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ τριχώ-
ματος ἐρυθρωπὰς λωρίδας Ρόδ.: Δαφνὶ ἀρνί.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνὶ καὶ ὡς τοπων. πολλαχ., ὑπὸ
δὲ τὸν τύπ. Δαφνής καὶ ὡς ἐπών. Κέρκ.

δαφνιά ἢ, δαφνέα Ἀπουλ. δαφινέα Ἀπουλ. (Καλημ.
Μαρτιν.) δαφνία Τσακων. (Μέλαν.) δαφλία Καλαβρ. (Μπόβ.)
δαφινία Ἀπουλ. δαφνιά Ἀμοργ. Βιθυν. Ἡπ. Κύθηρ. —Κ.
Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 39 Β. Κριμπᾶ, Ἑλλήν. Ἀμπελογρ.,
24 —Λεξ. Βλαστ., 462 Δημητρ. Πληθ. δαφνίλε Τσακων.
(Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη διὰ τῆς καταλ. -ιά. Διὰ τοὺς τύπ.
εἰς -έα πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 217.

1) Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀμοργ. Ἀπουλ. (Καλημ.
Μαρτιν. κ.ά.) Ἡπ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύθηρ. —Κ. Κρυ-
στάλλ., ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δάφνη μου καὶ δαφνίτσα μου, | δάφνη μου καὶ δαφνιά μου,
μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου | καὶ τὴν βαρηγοριά μου;
Ἀμοργ.

Ὅ τοῦ Χριστοῦ τὸ περιβόλι | φυτρώσανε τρία δεδουλάκια
δαφνιά, μηλιά, μουριά. | Δαφνιά, μηλιά ριζώνει
καὶ μουριά τὰ ξερριζώνει

(ἐξ ἐπιδ.) Κύθηρ. || Ποίημ.

... εἶδα ... | τὸν πατριάρχη...

στεφανωμένο με δαφνιάς | ἓνα μεγάλο κλῶνο
Κ. Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. 2) Δάφνη 2, τὸ ὅπ. βλ., Τσακων.
(Μέλαν.): Ὅρα λαλούδα ἡ δαφνιά! (κοίταξε λουλούδια ποὺ
ἔχει ἡ ροδοδάφνη!) Οἱ δαφνίλε εἶναι τὰ ζάντζα (οἱ πικροδά-
φνες εἶναι στὰ ρέματα). 3) Τόπος περιέχων δένδρα δά-
φνης, δαφνῶν Βιθυν. 4) Δαφνί 3, Β. Κριμπᾶς, ἐνθ' ἄν.
5) Δαφνὸς ἐλῖα 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀμοργ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δαφνιά Ἰων. (Σμύρν.)
Κεφαλλ. Λέσβ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Βαρετάδ.) Δα-
μνιά Πελοπν. (Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Δαφνιές Πελοπν. (Τριφυλ.)

δαφνιάζω ἐνιαχ. δαφνιάζου Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

Ἐπὶ καρπῶν καὶ ἰδίᾳ ἐλαιοκάρπων, ρυτιδοῦμαι, σμικρύ-
νομαι ἐξ ἀνομβρίας, παρουσιάζων τὸ μέγεθος καρποῦ
δάφνης ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' τ'ν ἀνδρεία οἱ ἐλιές δαφνιάκανε Σκυρ.
Ἐναι δαφνιασμένες δάρε οἱ 'λιές, ἀλλὰ σὰ βρέξῃ, νὰ δῆς
ποὺ θὰ ξεδαφνιάσ'νε αὐτόθι. Ἀμ' ποὺς νὰ μὴν εἶναι δαφνια-
σμένα, ἀφοῦ ἔχει πέντε μῆνες νὰ βρέξῃ; αὐτόθι.

δαφνιάς ὁ, Εὐβ. Σάμ. —Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὗς. δάφνη καὶ τῆς καταλ. -ιάς.

1) Δαφνῶν Σάμ. —Λεξ. Αἰν.: Ὅμουρφον πουλὺ τοῦ κου-
δόρριμα ποὺ εἰδήκαμι, εἶναι δαφνιάς Σάμ. Μι τ' ψιβραδ'νὴ
βουλ'βιριά κατέβασι πουλὺ οὐ δαφνιάς κ' ἔκαμι ζημιές
(ψιβραδ'νὴ βουλ'βιριά = χθεσινοβραδυνὴ μπόρα) αὐτόθι.
2) Τόπος πλήρης ροδοδαφνῶν Εὐβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δαφνιάς Ζάκ. Ἰθάκ.
Πελοπν. (Ἀργολ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Νεοχώρ.) Δαμνιάς Πελοπν. (Τριφυλ.) Δαφνές Ἰκαρ.
Κρήτ. Δαφνιά Ρέμα Στερελλ. (Γραν.) Δαφνέδες οἱ, Κρήτ.

δάφνιασμα τό, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαφνιάζω.

Ἡ λόγῳ ἀνομβρίας ρίκνωσις τῶν ἐλαιοκάρπων καὶ τρό-
πον τινὰ σμίκρυνσις εἰς σχῆμα καρποῦ δάφνης: Μπρέ, δάφ-
νιασμα ποὺ 'χ'νε φέτι οἱ -γ- ἐλιές!

